

Universiteit
Leiden
The Netherlands

van de voorzitter

Mink, J.

Citation

Mink, J. (1992). van de voorzitter. *Bestuurskundige Berichten*, 7(1), 20-21. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233521>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233521>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

sommige CDA-ministers belangrijke hervormingsvoorstellen indienden. Maar in een kabinet met de PvdA heeft het CDA toch permanent de neiging tot afremmen." Dit doet denken aan de klacht van Van Thijn over bestuurders die progressief willen lijken ten opzichte van staatkundige vernieuwing maar toch weten te voorkomen dat er iets verandert.

Tolerantie

Er is nog een belangrijk thema in het boek, dat vooral in de later geschreven artikelen aan bod komt, namelijk discriminatie en tolerantie in de samenleving. Als jood heeft Van Thijn er zelf ook mee te maken gehad. In zijn verhaal "Amsterdamse pleinen" vertelt hij dat hij jaren na de oorlog midden in Amsterdam eens van zijn fiets is getrokken vanwege zijn afkomst.

Het interessante aan het artikel over tolerantie is dat Van Thijn daarin probeert de grens van de tolerantie aan te geven. Het is immers de vraag in hoeverre men niet-tolerante groeperingen moet tolereren. De grens ligt voor Van Thijn daar waar de wet op grote schaal met voeten wordt getreden. Daarbij is gelijke rechtsbedeling van groot belang. Dat is bij Van Thijn een terugkerend punt. Tolerantie, maar ook de democratische orde staat of valt met een effectief handhavingsbeleid, met gelijke behandeling van burgers. Het is immers moeilijk te verteren als jij moet vechten om een vergunning te krijgen voor het bouwen

van een schuurtje in de tuin, terwijl verderop de drugsverslaafden met rust gelaten worden.

Conclusie

Wat moeten we met het boek van Ed van Thijn? "Democratie als hartstocht" kent een aantal interessante momenten. Het is bijvoorbeeld aardig om te zien hoe de staatkundige vernieuwing bij Van Thijn steeds in de belangstelling is gebleven. Het boek heeft echter enkele zeer zwakke punten. Van Thijn heeft niet bepaald een heldere schrijfstijl, hij is een beetje warrig en werkt niet erg systematisch. Het grootste manco van het boek is echter, dat Van Thijn niet de moeite heeft genomen het leesbaar te maken. Van Thijn heeft voornamelijk spreekbeurten in het boek gepubliceerd. De lezer mist de voorgeschiedenis, soms ontbreken zelfs de stellingen van een congres waar Van Thijn op reageert. Dit is een wel heel gemakkelijke manier van publiceren.

Van Thijn heeft best iets te melden, dat blijkt wel uit het eerste artikel dat hij in 1991 speciaal voor het boek heeft geschreven. Als hij dit artikel had uitgebreid met zijn ideeën over tolerantie en het daarbij had gelaten, (en eventueel de geïnteresseerden had verwezen naar het boekje dat over het kabinet-Den Uyl is verschenen met de vraaggesprekken met de ministers) dan had hij ons een groter plezier gedaan. Maar dan had hij geen f34,50 voor het boekje kunnen vragen... §§

Van de voorzitter

Jurgen Mink, voorzitter B.I.L.

Net twee maanden aan het werk maar toch al het idee hebben dat je er al jaren zit. De afgelopen periode is in een sneltrein vaart verlopen. Goed en wel het nieuwe jaar begonnen, zijn de activiteiten van het bestuur tot op grote hoogte gekomen. Met name de boekenverkoop is nu een tijdrovende bezigheid voor mijn boekencommissaris die echter alle hindernissen die er bij een dergelijk groot project komen kijken moeiteloos neemt. Alle commissies zijn ook hard aan het werk, de T.U.B. maakt overuren om aan de toenemende vraag naar tijdbesparend studiemateriaal te voldoen, de feestcommissie heeft haar eerste feest achter de rug dat ondanks de magere opkomst

voor de aanwezigen toch een zeer geslaagde avond was, en de excursiecommissie is hard bezig met de voorbereiding om het ministerie van defensie te gaan bezoeken.

Kortom, het loopt allemaal. Toch ontkom je er niet aan om gedurende een stille overpeinzing eens achterom te kijken. Hoe is alles verlopen en is het zo gegaan zoals ik verwacht had en zo ja zal het ook zo gaan in de nabije toekomst? Allerlei vragen die belangrijk zijn om te voorkomen dat je slechts mee drijft in de grote stroom van een bestuursjaar. Constante evaluatie van alles wat je doet is noodzakelijk om dingen in de toekomst beter te laten verlopen.

Bij die evaluatie moet je niet constant uitgaan van een bestaande situatie maar proberen om tot nieuwe zienswijzen te komen waardoor je een bepaalde situatie met een heel ander oog bekijkt. Dit is af en toe moeilijk omdat als je in een bestaande organisatie binnenkomt je toch om te beginnen probeert het wezen en functioneren van die organisatie zo snel mogelijk te doorgronden en je eigen te maken. Een gevaar hierbij is al snel dat je jezelf conformeert aan de bestaande waarden en normen van die organisatie. De organisatie gaat dan al snel het handelen van de personen die erin werkzaam zijn domineren waardoor de organisatie in haar functioneren steeds hetzelfde zal blijven.

Deze pragmatische en incrementalistische wijze waarop je als onderdeel van die organisatie werkzaam bent, heeft als groot nadeel dat ideeën, initiatieven en creativiteit al snel ondergesneeuwd raken. Dat zou jammer zijn want mensen zijn nu eenmaal graag op zoek naar onbekende en nieuwe zaken.

Nu is de B.I.L. geen echt voorbeeld van de hierboven geschetste situatie, maar bepaalde overeenkomsten zijn er toch wel zeker en ik beschouw het als een van mijn belangrijkste taken om te zorgen voor een klimaat, zowel binnen het bestuur als wel binnen de gehele vereniging, waarin creativiteit en initiatief gestimuleerd wordt. Om tot die creativiteit te komen moet je af en toe op open wijze door middel van een "Umwertung aller Werte" al je werkzaamheden en activiteiten grondig herzien en evalueren. De resultaten van die evaluatie moeten dan de basis vormen voor je nieuwe activiteiten.

Op zijn tijd is het erg nuttig om onder het genot van een biertje en in het gezelschap van enkele betrokken leden eens afstand te nemen van de dagelijkse sleur en open te gaan discussiëren en filosoferen over de toekomst van de vereniging. Zo'n avondje is mij onlangs overkomen en heeft mij aan het denken gezet, ik ben dus "geprikkeld" door de leden in plaats van omgekeerd.

Met de nieuwe plannen van de heer Ritzen zullen de studenten van de lichte 1991 en later, wezenlijk anders zijn dan de studenten van de voorafgaande jaren. Er zal in toenemende mate minder ruimte overblijven voor activiteiten naast de studie. De tijd die er overblijft zal beter besteedt moeten gaan worden. Daar komt de B.I.L. om de hoek kijken, want gaan deze mensen in hun beperkte vrije tijd op zoek naar vertier of gaan zij op zoek naar de grenzen van hun talenten in de vorm van actief participeren binnen de vereniging.

Dat brengt mij dan ook bij de vraag wat de bovenstaande ontwikkelingen voor consequenties hebben met betrekking tot het aantal actieve leden. Waar moet de B.I.L. heen in de komende jaren? Moet het een allesomvattende algemene vereniging worden waarin het wetenschappelijke aspect een van de vele in een variëteit van activiteiten is? Of moet het misschien een boekenclub voor bestuurskunde-studenten worden die ook lezingen en uitstapjes organiseert? Feit is dat het aantal activiteiten in de komende jaren zal moeten afnemen. Dat biedt echter weer de mogelijkheid om de bestaande activiteiten kwalitatief meer inhoud te geven. De grote vraag is dus waar we de komende jaren de accenten moeten gaan leggen.

Ik kies de zekere weg door de leden op te roepen om gezamenlijk onze weg te kiezen en zo met de B.I.L. een nieuwe, andere toekomst op te gaan. Ik hoop dan ook voor 1992 dat dit het "grote meedenk jaar" zal gaan worden. §§